

Lekolar®

19688 | Rödluvan/Hans och Greta/Tre små grisar

Rödluvan

Det var en gång, en vacker solig dag, en liten flicka som hette Rödluvan. Hon lekte utomhus i sin trädgård. Hon kallades Rödluvan för hon hade en röd luva på sig vart hon än gick.

Just när hon lekte som bäst så ropade hennes mamma, "Rödluvan, kan du vara snäll och gå till mormor med den här korgen med mat? Mormor ligger sjuk i sin säng." "Ja, det gör jag gärna mamma," sa Rödluvan. "Men gå inte genom skogen och prata inte med främlingar" sa hennes mamma till henne. Så Rödluvan skuttade iväg i sin röda luva och började sin resa till sin mormors hus.

Det var sannerligen en vacker dag och på vägen stannade Rödluvan för att plocka lite blommor i en glänta och lyssna på fåglarna. Så när hon till sist kom till skogsbrynet började det redan mörkna och rödluvan bestämde sig för att ta en genväg genom skogen så att hon inte skulle komma försent till mormors hus.

Rödluvan började gå på stigen genom skogen och när hon kom längre in blev träden större och större och det blev mörkare och mörkare. Hon hörde löv prassla till bredvid henne och plötsligt hoppade en stor varg, med en lång och spetsig nos, ut bakom en buske

Han hälsade vänligt på Rödluvan och frågade henne vart hon skulle. "Hej lilla flicka," sa Vargen. "Vad heter du?" Fast hennes mamma hade sagt till henne att inte prata med främlingar svarade hon honom hövligt. "Alla kallar mig Rödluvan." "Nåväl, Rödluvan, vart ska du gå en sådan här vacker dag?" frågade Vargen. "Jag är på väg till min mormors hus på den andra sidan skogen. Hon mår inte så bra och jag har med mig en korg med mat," svarade Rödluvan. "Mmm, maten i korgen ser väldigt god ut. Då är det kanske bäst att du skyndar dig, du vill ju inte låta mormor vänta," sa Vargen med rackartyg i ögonen.

Rödluvan log och gick snabbt iväg. Vargen såg henne försvinna nerför den slingrande stigen och sa till sig själv. "Jag har en listig plan och jag måste vara snabb så jag kommer till mormors hus så fort som möjligt." Så sprang Vargen iväg in i skogen i en väldig fart.

En liten stund senare kom Vargen till mormors hus. Han smög fram till stugans dörr och knackade tre gånger. Inifrån hördes mormors röst, "Vem är det som knackar på min dörr?" Vargen föreställde sin röst och ropade tillbaks, "Det är bara jag, Rödluvan, som kommit för att besöka dig mormor." "Nå, öppna låset och kom in kära du", svarade mormor.

Så fort mormor såg att det var Vargen hoppade hon upp från sängen och försökte fly. Han jagade henne runt rummet och när hon skyndade sig för att undkomma, tappade hon sin nattmössa på golvet

men lyckades gömma sig i linneskåpet. Med bara en liten stund tillgodo innan Rödluvan kom fram till mormors stuga så tog vargen snabbt på sig mormors nattmössa och kröp ner i mormors säng.

Så småningom kom Rödluvan fram till mormors hus och hon knackade på dörren. En röst sa, "Rödluvan, är det du? Kom in kära du." Så, hon öppnade dörren och gick in. Mormor låg i sängen, men när Rödluvan närmade sig henne, kunde hon se att hon var riktigt dålig. Hon tittade närmre. Något var inte rätt. "Mormor, vilka stora öron du har," sa Rödluvan.

"Det är för att jag ska kunna höra dig bättre," sa Vargen.

"Men mormor, vilka stora ögon du har."

"Det är för att jag ska kunna se dig bättre," sa Vargen.

"Men mormor, vilken stor mun du har."

"Det är för att jag ska kunna äta upp dig," sa Vargen och hoppade upp ur sängen och jagade Rödluvan runt rummet.

I närheten av mormors stuga stod en skogshuggare och högg träd. Han hörde Rödluvan skrika och sprang för att rädda henne. Han jagade iväg Vargen med sin yxa och Vargen syntes aldrig mera till.

Rödluvan var i säkerhet men plötsligt kom hon att tänka på sin mormor. "Var är mormor" skrek hon. Hon sprang till stugan och där hittade hon mormor som gömde sig i linneskåpet, trygg och frisk. Aldrig mer störde Vargen dem och de levde lyckliga i alla sina dagar.

Tre små grisar

Det var en gång en mamma gris och hennes tre kultingar som levde i en söt stuga på landet. De hade levt lyckliga i sin stuga en lång tid men när kultingarna växte och blev ståtliga grisar så blev stugan för liten för att rymma dem alla. En dag bestämde sig de tre grisarna för att gå ut och söka sin lycka och bygga varit hus. När de pussade sin mamma adjö sa hon till dem, "Ta hand om dig själv och akta dig för den stora stygga vargen, som kommer att vilja äta dig till middag." Hon vinkade adjö när alla tre gick iväg längst vägen tillsammans.

Under tiden de gick pratade de upprymt om alla spännande äventyr som de skulle vara med om längst vägen. De beslutade att det första alla skulle göra var att bygga varsitt litet hus som de kunde bo i. De gick en bit till och mötte en bonde som bar på halm och den första lilla grisen bestämde sig för att det skulle han bygga sitt hus av. Bonden gick med på att sälja lite halm till honom och den första lilla grisen började bygga sitt hus i skogsmarken just intill.

När de två andra små grisarna fortsatte på vägen mötte de en snickare som bar på bräder. "Det ska jag ha", sa den andra lilla grisen. "Jag ska bygga mitt hus av träbräder." Så han köpte en hög med bräder av snickaren och började bygga sitt hus på en gräsmatta nära vägen.

När den tredje lilla grisen gick runt en krök på vägen mötte han en byggare som bar på tegelstenar. "Tegelstenar är mycket starka, jag ska definitivt bygga mitt hus av tegelstenar." sa han. Så han köpte tegelstenar av byggaren och började bygga sitt hus i en liten glänta just intill. Han jobbade hård hela dagen och när solen började gå ner, gick han in i sitt hus för att ta det lugnt.

Dagen efter, när de tre grisarna var upptagna inne i sina hus, helt plötsligt, vem dök upp, jo den stora stygga vargen! Han gick till det första huset byggt av halm och knackade på dörren. "Lilla gris, lilla gris, släpp in mig? Jag kommer att frusta och flåsa och jag kommer att blåsa ner ditt hus." skrek vargen. Den lilla grisen satt skakandes av fasa och sa, "Nej, det gör jag inte!" Så vargen frustade och flåsade och blåste ner halmhuset. Den lilla grisen sprang kvickt ut ur huset, nerför vägen och in i sin brors hus gjort av bräder.

Vargen var mycket arg för att han inte hade fångat den första lilla grisen till middag och marscherade nerför vägen till huset gjort av bräder. Återigen knackade han på dörren och skrek, "Lilla gris, lilla gris, släpp in mig! Jag kommer att frusta och flåsa och jag kommer att blåsa ner ditt hus." "Nej, vi släpper inte in dig," sa grisarna. Så, vargen frustade och flåsade och blåste ner huset. De två grisarna sprang från huset och rusade till deras bror som bodde precis bredvid.

Vargen var nu riktigt irriterad för att han var så hungrig och ville ha sin middag. Han marscherade till det tredje huset gjort av tegelstenar och slog på dörren. "Lilla gris, lilla gris, släpp in mig!" röt han. "Nej, vi släpper inte in dig," sa de små grisarna. Då ska jag frusta och flåsa och blåsa ner ditt hus!" skrek vargen. "Gör det," sa den tredje lilla grisen, som visste att hans hus var mycket starkt. Så, vargen frustade och flåsade tills han inte kunde frusta och flåsa mer.

Den stora stygga vargen var nu mycket arg och insåg att han var tvungen att hitta på ett annat sätt att ta sig in i huset. Han klättrade upp på taket, hoppade in i skorstenen och började glida nerför den. De tre små grisarna såg att han klättrade upp på taket, insåg vad han höll på med och satte en stor gryta med kokande vatten längst ner under skorstenen. När vargen gled ner, landade han i grytan med kokande vatten med ett enormt plask. Han fick en sådan chock att han hoppade upp ur grytan, sprang ut i skogen och har aldrig mer synts till.

De tre små grisarna stannade alla tre i tegelhuset efter att vargen flytt och levde lyckliga i alla sina dagar.

Hans och Greta

Det var en gång för länge sedan i en liten stuga vid skogsbrynet, där levde en pappa, en styvmor och två barn som hette Hans och Greta. Familjen var mycket fattig.

En dag sa styvmodern till pappan, "Det finns inte tillräckligt mycket mat till oss alla; vi måste skicka iväg barnen ut i skogen så får de hitta mat till sig själva." "Oh nej, jag skulle aldrig låta mina barn gå ut i skogen själva där de kanske skulle bli dödade av vilda djur," svarade pappan. Hursomhelst så insisterade styvmodern, som var elak och grym, att de skulle gå.

Hans hade hört pappan och styvmodern gräla och insåg att han var tvungen att hitta på något så att han själv och sin syster inte skulle gå vilse i skogen. Så nästa dag när hans pappa och styvmodern föreslog att de skulle gå en runda för att samla ihop grenar till elden så samlade Hans ihop några vita stenar och stoppade dem i fickan. När de gick genom skogen så tappade han en sten då och då på stigen.

Efter en lång promenad stannade de i en glänta och styvmodern sa till barnen, "Ni barn stannar här medan er pappa och jag samlar lite mer ved, vi kommer tillbaka och hämtar er senare." De väntade tills det blev mörkt och sen började barnen förstå att de hade blivit lämnade ensamma i skogen. Hans sa, "Var inte orolig Greta; vi kommer att hitta vägen tillbaka i månljuset. Se på de vita stenarna; de leder oss tillbaka till vårt hus." Barnen följde stenarna noga och på morgonen kom de tillbaka till sin stuga. Deras pappa blev nöjd över att se dem men styvmodern var arg och krävde att nästa dag skulle de gå ut i skogen igen.

Den otäcka styvmodern förstod hur Hans hade hittat tillbaka och nästa morgon såg hon till att han inte hade något tid på sig att samla ihop några vita stenar innan de gick iväg. Hans tog snabbt en brödskiva från bordet när de gick så att han kunde lägga brödsmlor istället längst vägen denna gången. När de gick genom skogen tappade Hans brödsmlor längst stigen men han la inte märke till att så fort han tappat en brödsmula så flög små fåglar ner och åt upp dem. Återigen, när de kom fram till mitten av skogen, Hans och Greta blev lämnade för sig själva och föll snart i sömn. När de vaknade flera timmar senare så letade de överallt efter brödsmlorna på stigen men de hittade inga. De förstod att de aldrig skulle hitta tillbaka hem igen.

De var båda mycket hungriga och bestämde att de skulle se sig om efter mat i skogen. Efter flera timmars letande hade de fortfarande inte hittat någonting ätbart. Just som de skulle ge upp upptäckte de ett litet hus som var gömt i den mest överväxta och mörka platsen. När de smög närmre såg de att väggarna var gjorda av pepparkakor och taket var gjort av godis och kakor. De kunde inte tro sina ögon. De var så hungriga att de snabbt tog bitar från det lilla huset och började äta. Men i samma ögonblick de tog den första tuggan visade sig en gammal och ful häxa i dörren och sa med en sprucken röst. "Hej små barn, kom in i mitt hus och ät så mycket godis som ni vill."

Häxan var nästan blind så hon frågade om barnen kunde komma närmre så hon kunde se dem bättre. Hans gick närmre och snabbt tog hon tag i honom, satte honom i en bur och låste dörren. "Jag ska göda dig och snart ska du bli en god måltid till mig", kacklade den gamla häxan.

Häxan sa till Greta att mata Hans genom gallret men Greta ville inte hjälpa häxan med sin otäcka plan. Så Greta bara låtsades mata Hans och när häxan bad Hans att sträcka ut sin arm så hon kunde känna hur tjock han började bli så stack Hans ut ett kycklingben. Häxan muttrade, "Du är alldeles för mager för att ätas upp, jag måste vänta lite längre."

Några dagar senare frågade häxan igen efter att få känna på Hans arm, och fast hon fick känna på det tunna kycklingbenet sa hon, "Jag är för hungrig för att vänta längre, fast du fortfarande är för mager, så ska jag äta upp dig idag." Hon började förbereda för att koka Hans men eftersom hon såg så dåligt så bad hon Greta att öppna spisluckan för att se om det var varmt.

Greta såg snabbt sin chans att bli av med häxan. Hon knuffade till häxan så hårt hon kunde och skrek, "In med dig!". Hon stängde igen spisluckan och tog snabbt nyckeln för att låsa upp Hans bur. Hans släpptes ut från burens tillslut och när de sprang till dörren såg de en stor hög med guldpengar i hörnet på rummet. Barnen tog guldpengarna och sprang från huset så fort de någonsin kunde.

Så småningom efter en lång dag med mycket vandring i skogen hittade barnen tillbaka till sin pappas stuga. Deras pappa var överlycklig att se dem och den otäcka styvmodern hade gått iväg och kom aldrig mer tillbaka. Barnen visade pappan guldpengarna och berättade om sin flykt från häxan. Guldpengarna betydde att de aldrig mer skulle behöva vara hungriga och alla tre levde lyckliga i alla sina dagar.